

VLADIMIR MEGRE

ZVONKI CEDAR RUSKI

PROSTRANSTVO LJUBAVI

Vladimir Megre

Prema tvrdnji Anastazije, u tekst su unesena slova i sklopovi riječi koji blagotvorno djeluju na čovjeka.

To je djelovanje moguće osjetiti pri čitanju, kad sluh nije pod utjecajem zvukova što ih proizvode predmeti i mehanizmi koji nisu prirodni.

Prirodni zvukovi, kao što su pjev ptica, romon kiše. šuštanje lišća na drveću, pomažu čovjeku u pozitivnom djelovanju.

Riječ izdavača

U vrijeme izdavanja prve knjige u Rusiji, navedenu tvrdnju Anastazije potvrdilo je u svojim pismima više od pet tisuća čitatelja.

Prevoditeljica je nastojala umnogome sačuvati ritam izvornika i autorov stil.

Prostranstvo ljubavi

Vladimir Megre

PROSTRANSTVO LJUBAVI

U knjizi se nastavlja priča o neobičnoj ženi, koja ima sposobnosti kojima su vladali praroditelji, kao i znanja kojima otkriva istinu prvobitnih izvora.

Treća knjiga

AMRITA

2005.

RIJEKA

Vladimir Megre

Naslov izvornika:

«Звонкие кедров России. Пространство любви», Диля

Copyright © Vladimir Megre. 2003.

Copyright za hrvatski jezik: Udruga "Amrita", 2005.

II. izdanje: 2008.

Sva prava pridržana. Sadržaj ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodne dozvole nositelja autorskih prava, osim u kraćim izvacima zbog citiranja ili kritike.

Izdavač: Udruga "Amrita". Kršinićeva 20, 51000 Rijeka

www.anastazija.hr

amrita@hi.t-com.hr

Prijevod: Andreja Varoščić - Austin

Lektor: Karol Visinko

Korektor: Andreja Varoščić • Austin

Grafička priprema: Vladimir Šijan

Ovitak: Goran Božić

Tisak i uvez: Tiskara LAMBERT, Rijeka

Naklada: 1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Sveučilišna knjižnica. Rijeka

UDK 821.161.1-31=163.42

MEGRE, Vladimir

Zvonki cedar ruski. Prostranstvo ljubavi/

Vladimir Megre: prevela s ruskoga

Andreja V'aroščić-Austin. - Rijeka: Udruga

"Amrita". 2005. - 192 str.; 20 cm.

ISBN 978-953-99304-1-5 (cjelina)

Knj. 3: Prostranstvo ljubavi. - 2005.

Prijevod djela: *Звонкие кедров России. Пространство любви*

ISBN 978-953-99304-3-9

110203058

ISBN 978-953-99304-3-9

STALNI HODOČASNIK

Vratio sam se na veliku sibirsku rijeku Ob. Jedva sam stigao iliti sjevera, dokud je rijeka bila plovna, i eto, opet sam se zatekao na obali rijeke. Da bi se krenulo dalje do mjesta od kojega je put vodio do Anastazijine čistine, do koje se moglo stići pješice, morao sam uzeti običan motorni čamac. Na obali rijeke, pokraj jednoga od mnoštva čamaca, tri su muškarca razmještala ribarsku opremu. Pozdravio sam se s njima i rekao im da sam spreman dobro platiti svakome tko će me odvesti do mjesta koje vodi prema Anastazijinoj čistini.

Jegorič se u nas bavi tim poslom. Uzima pola milijuna za prijevoz - odgovorio je jedan od muškaraca.

Uznemirio sam se čuvši o tome da netko posebno prevozi ljude čamcem do nevelikoga zabačenog sibirskog sela u tajgi, svega dvadeset i pet kilometara udaljenoga od Anastazijine čistine. Traže tako visoku cijenu, što znači da ima još zainteresiranih. Potražnja i ul. i ponudu. No trgovina u sjevernim područjima ne ide najbolje. Svejedno sam odlučio poći te sam upitao:

Kako mogu naći toga Jegoriča?

Negdje je u selu, najvjerojatnije u blizini trgovine. Eno tamo, ki. u njegova se čamca djeca zabavljaju, a s njima je i Vasjatka, unuk Jegoriča. On je negdje u blizini. Podi tamo i pitaj ga!

Vasjatka je bio bistar dječak, star oko dvanaest godina. Nisam ga ni pozdravio, a on mi se obratio:

Tvebate li poći? Do Anastazije? Sad ću ja! Odmah ću pozvati djadal

Vladimir Magre

Vasjatka nije ni dočekaio odgovor, nego je potrčao skokom do sela. Bilo mi je jasno da mu ni ne treba odgovor. Očigledno su svi neznanci iz ovih krajeva, po imenu Vasjatka, imali iste namjere.

Smjestio sam se na obali rijeke i čekaio. Nisam imao što raditi pa sam gledao u vodu i razmišljao.

Razmak od jedne do druge strane obale vjerojatno je bio jedan kilometar. Posred tajge, kojoj se kraj nije nazirao ni iz zrakoplova, dostojanstveno je tekla rijeka ne znajući za vrijeme i činilo se da odnosi bestraga ono što je pripadalo prošlosti. Što je to čega se još danas sjeća voda iz rijeke Ob? Možda se prisjeća kako je Jermak, osvajač Sibira, kojega su neprijatelji potjerali do obale rijeke Ob, sam odbijao napad s mačem u ruci, da bi mu potom iz smrtne rane potekla krv u vodu rijeke, koja je potom odnijela u nepoznato njegovo oslabljeno tijelo... Što je osvojio Jermak? Možda su njegova djela poput djela današnjih "reketa". To može znati samo rijeka.

Možda je rijeka bolje pamtila napade Džingiskanove vojske. Njegova horda se u prošlosti smatrala velikom hordom. U području grada Novosibirska postoji središte okruga i naziva se Ordinsko, a u njemu se nalazi selo Čingiz. Rijeka se vjerojatno prisjeća trenutka kada je uzmicala horda Džingiskana s opljačkanim blagom. Horda je svezala mladu Sibirku, a veliki je vezir bio tako u nju zaljubljen te joj se obratio žarkom riječju i zamolio je neka pode s njim ako to želi. Sibirka je šutjela spuštenu pogleda. Sakupili su se svi vojnici koji su bili potčinjeni veziru, no on ju je i dalje molio i tražio da mu uzvati ljubav. A zatim je na sapi njezina konja nabacio vrećicu sa zlatom, te je skočio u sedlo i spašavajući se od potjere, pojurio na svojem vjernome rasnom konju prema obali Obi. Potjera ga je sustizala. U vrećici je bilo sve manje zlata, a vezir im je dobacivao zlato i skidao sa sebe vrijedna odlikovanja koja je dobio osvajajući mnoge zemlje. Odlikovanja bi potom ispuštao na travu i bacao pod noge onih koji su ga gonili, no svoju Sibirku nije puštao. Konj ga je doveo sav zapjenjen do čamaca na obali Obi. Zatim je vezir skinuo s konja djevojku koja je bila čvrsto privezana, metnuo je u čamac i pojurio. Potjera gaje sustigla. Dok je odgurivao štapom čamac, pogodila ga je strijela što ju je ispalila potjera.

Čamac je odnijela struja. Vezir, koji je bio pogođen strijelom ležao je na pramcu čamca i nije niti primijetio kako su se sve više približavala tri čamca na vesla s vojnicima. Ljupko je promatrao djevojku koja je mirno sjedila ne progovorivši ni riječi. Niti on nije govorio, jer nije imao snage. A Sibirka ga je gledala i blago se nasmiješila potjeri koja je za njima jurila, a možda se činilo da se još nečemu smiješila te je potrgala konopac kojim su joj bile svezane ruke i bacila ga u vodu. Zatim je mlada Sibirka dohvatila vesla... Čamci su za njima veslali i nisu uspjeli sustići njezin čamac, u kojemu je bio ranjeni vezir.

Kamo ih je odnijela struja, u koje vrijeme? A što sada. upravo sada odnosi mutna voda rijeke i pamti li nas?

A možda su za rijeku najznačajniji veliki gradovi? Njezinome izvoru je danas najbliži veliki grad Novosibirsk, koji leži na obali rijeke Ob. Osjećaš li, rijeko, kako je on velik i važan? Znam da ćeš možda reći, kao što govore, da su mnogi riječni rukavci u okolici grada zagađeni te da se nekad okrepljujuća riječna voda više ne može piti. No što mi možemo učiniti i kuda možemo ispuštati prljavštinu iz naših tvornica? Jer mi se razvijamo i nismo više isti kao što su bili naši preci. U nas sad ima puno znanstvenika, a u okolici Novosibirska ima puno malih gradova koji su postali znanstvena središta. Ne budemo li ispuštali u tebe otpatke, tad ćemo sami sebe ugušiti. Ionako je već od smrada postalo teško disati u gradu, a u nekim se područjima niti ne zna gdje je izvorište smrada. Pokušaj sve to hvalili, rijeko! Znaš kakvu mi sad imamo tehniku, znaš da tvojim vodama više ne plove čamci koji ne stvaraju buku, nego brodovi s di/ri |m»gonom. I moj je brod isto tako plovio tvojim vodama.

Zanimljivo bi bilo doznati prisjeća li se mene rijeka. Sjeća li se kiko sam plovio na brodu koji je bio najveći u našem putničkom brodarstvu? Urod, dakako, nije bio nov. i kao i u svih brodova s dizel pogonom, njegovi propeleri su pri punoj brzini stvarali takvu buku ili se u baru nije mogla slušati glazba.

Šio je za jednu rijeku najvažnije i što ona čuva u svome ijri .inju? Nekad sam promatrao njezine obale s gornje palube moga broda, s prozora bara na pramcu i slušao sam pjesme i lomanse Maljinjina:

Wladimir Magre

*Pošao bih u grad na bijelome konju.
No krčmarica se nasmiješila meni,
A mlinar s mosta me je izgleda krivo pogledao,
Te sam s tom krčmaricom noć proveo.*

Ljudi koji su nešto radili na obali činili su mi se tada beznačajni i nevažni. Naposljetku sam im se i sam pridružio.

Još uvijek sam razmišljao o tome kako bih mogao nagovoriti .Anastaziju da mi dopusti vidjeti sina. Zapravo je došlo do neobične situacije. Čitav život sam maštao o sinu. Zamišljao sam kako ću se igrati s malenim i odgajati ga. Mislio sam da bi mi mogao biti dobar pomoćnik. Zajednički bismo se bavili biznisom. Dobio sam sina. Makar i nije sa mnom. lijepo je znati da na Zemlji postoji biće koje nam je najbliže, koje je naše rođeno i tako željeno. Prije nego što sam krenuo na put, veselio sam se kupujući različite igračke za svoga mališana. Igračke su tu, no ne znam hoću li mu ih uspjeti dati. Kad bi moga sina rodila obična seoska ili gradska žena, nije bitno, sve bi bilo jednostavno i jasno. Svakoj bi ženi bilo drago da se otac želi brinuti o djetetu, da mu želi osigurati sve što mu je potrebno i da želi sudjelovati u njegovu odgoju. Ne učini li to dobrovoljno, žene će obično tražiti alimentaciju. No Anastazija, pustinjakinja iz tajge, ima svoj pogled na život i svoje vrijednosti. Rekla mi je još prije nego što se sin rodio: "Njemu nisu potrebna nikakva materijalna dobra, onakva, kakvima ih ti vidiš. On će imati sve od samoga početka. U tebi se javlja želja da malenome djetetu dadeš nekakvu beskorisnu zvečku, ali mu ona uopće nije potrebna. Ona je potrebna tebi radi tvojega samozadovoljstva: 'Kako sam ja dobar, brižan?'"

Zar se može nešto tako reći: "Njemu nisu potrebna nikakva materijalna dobra." Što onda djetetu koje se rodilo može dati roditelj, osobito otac? Dijete koje se doji otac ne može pošteno odgajati. Kako se onda ponijeti prema njemu, kako mu pokazati svoju brigu? Majci koja doji je lakše, jer ona spontano doji, no što može učiniti otac? U civiliziranim uvjetima življenja otac može pomagati u domaćinstvu i u kući i materijalno uzdržavati obitelj. Ali sve to nije potrebno Anastaziji. Ona nema ničega osim čistine u

tajgi. Njezino se domaćinstvo brine samo za sebe i osigurava za nju sve što joj je potrebno te će se tako brinuti i o mališanu kad shvati da je dijete njezino. Zanimljivo bi bilo vidjeti bismo li si mogli nešto slično osigurati, i za koji novac. Danas više nije teško kupiti pet hektara zemlje ili uzeti zemlju u dugoročni zakup, no kako zadobiti ljubav i vjernost vučice, medvjedice, kukca i orla? Možda samoj Anastaziji i ne treba ništa od dostignuća naše civilizacije, no zašto hi dijete patilo zbog takvog svjetonazora majke? Dijete je čak lišeno običnih igračaka. A ona će i dalje gledati sve svojim očima i govoriti: "I>jetetu nisu potrebne nikakve beskorisne zvečke; one mu štete i odvođe ga od istine...

Mogu reći da ona svojim tvrdnjama naročito pretjeruje i govori puno besmislica. Nije li čovjek uzalud smislio tako puno različitih igračaka za djecu? Nisam se želio suprotstaviti Anastaziji pa nisam pošao kupovati zvečke, nego sam kupio graditelj za djecu, koji je na kutiji imao natpis: "Igra za razvoj dječjeg intelekta." Kupio sam i pelene za jednokratnu upotrebu, koje se koriste u cijelome svijetu, kao i dječju hranu. hrana me jednostavno oduševila zbog načina na koji je bila pripravljena. Nakon što sam otvorio kutiju, ugledao sam omot od nepropusne folije. Omot sam otvorio škaricama, a prašak koji se u njemu nalazio usuo sam u toplu vodu. i nakon što sam promiješao, hrana je bila gotova. Može se dobiti različiti prašak: od heljde, riže i drugih žitarica.

Na kutiji je također bilo napisano da prašak sadrži različite dodatke s vitaminima. Sjećam se kako je ranije, kad je još moja kći Polinka bila sasvim mala, trebalo svaki dan ići po hranu u zajedničku kuhinju, a sad sam kupio bez problema i kartonske kutije i hranu za svoje dijete. Hranu čak nije trebalo ni kuhati. I)odao sam samo vodu. Znao sam da Anastazija ne prokuhava vodu. Najprije sam kupio samo jednu kutiju. Pokušao sam razrijediti prašak iz kutije vodom pri sobnoj temperaturi što mi je naposljetku uspjelo. Kušao sam ga da vidim kakav mu je okus. Imao je normalan okus. no nije imao soli vjerojatno zbog toga što je bio namijenjen djeci. Zaključio sam da Anastazija neće imati ništa protiv toga praška. Ne bi imalo smisla odbaciti tako pripremljenu hranu. Sigurno će je prihvatiti i u našem tehnološki razvijenom

Vladimir Magre

svijetu, koji ne samo što proizvodi oružje, nego se brine i o djeci. No od svega što je rekla Anastazija, najviše me je mučilo sljedeće, jer je nisam shvaćao: Anastazija je rekla da trebam dostići određenu čistoću namjere i očistiti se iznutra da bih mogao razgovarati sa sinom. Nije mi samo jasno što bih to trebao čistiti u sebi iznutra.

Bilo bi mi jasnije da je rekla da bih se trebao obrijati, da ne bih trebao pušiti i da bih trebao očistiti svoju odjeću kad podem djetetu. Umjesto toga ona je počela govoriti o svjesnosti, o unutarnjem čišćenju. No gdje se prodaje ta četka kojom se nešto iznutra može očistiti? Neka nisam bolji od drugih, ali nisam ni gori. Pa što je to tako naročito prljavo u meni? Kad bi svaka žena zahtijevala slično od muškarca, trebalo bi organizirati potpuno čistilište za čovječanstvo. To nije po zakonu. Eto, donio sam Anastaziji izvadak iz Građanskog zakonika, u kojemu piše da jedan od roditelja nema pravo lišiti drugoga mogućnosti vidjeti svoje dijete ako za to ne postoji razlog, čak i ako su roditelji razvedeni. Naravno, naši zakoni ne znače puno Anastaziji, no to ipak nije beznačajan dokaz. Ta većina ljudi poštuje zakone. Možda bih mogao oštrije porazgovarati s Anastazijom. Mi bismo trebali imati isto pravo na dijete. Ranije mi se pojavljivala misao o tome da bih s njom trebao oštrije razgovarati. No sada više ne vjerujem da bi to bilo ispravno. Eto zbog čega! U mojoj naprtnjači su pored svega ostaloga bila pisma čitatelja. Nisam uzeo sva pisma sa sobom, jer ih puno stiže svakodnevno. Niti bi sva pisma stala u naprtnjaču. U mnogim se pismima čitatelji odnose prema Anastaziji s razumijevanjem. Nazivaju je mesijom, vilom iz tajge, boginjom. Posvećuju joj stihove i pjesme. A poneki od čitatelja govore s njom kao s najbližim prijateljem. Zbog gomile tih pisama bio sam i sam prisiljen utrošiti mnogo energije na osmišljavanje svojih postupaka i izjava.

Proveo sam tri sata na obali pokraj Jegoričeva čamca. Bližila se večer kad sam ugledao dva muškarca koja su mi se približavala i Jegoričeva unuka s njima. Prvi od njih, koji je bio stariji, izgledao je kao da ima šezdeset godina. Imao je ogrtač od nepromočivog platna i gumene čizme, a lice mu je bilo crveno i činilo se kao da je pijan, jer je hodao lagano se njišući. Drugi je bio mlađi, star oko trideset godina i čvrsto građen. Kad su mi se približili, ugledao sam na

tamosmedoj kosi mladoga Sibirca sijede pramenove. Nakon što mi se približio, postariji muškarac je progovorio:

- Zdravo putniče! Jesi li se uputio k Anastaziji? Odvest ću te! Pripremi petsto tisuća za prijevoz i još dvije boce!

Odmah mi je bilo jasno da nisam jedini koji je pokušavao doći do Anastazije, stoga je i iznos tako velik. Za njih sam ja bio stalni hodočasnik koji se uputio u područje gdje živi Anastazija. No ipak sam odlučio upitati:

- Zašto ste zaključili da trebam poći tamo gdje živi neka Anastazija, a ne samo do sela?

- U selo ili ne, svejedno treba pripremiti petsto tisuća! Bez petsto tisuća nećemo te ni u kom slučaju odvesti do sela!

Jegorič sa mnom nije prijateljski razgovarao. "Tako veliku svotu uzimaju za prijevoz, a ne razgovaraju prijateljski", pomislio sam. "Zbog čega je tako?"

Ipak nisam imao izbora i morao sam pristati. No umjesto da se razveseli novcu, i što je najvažnije, dvjema bocama votke, zbog kojih je poslao svoga mlađeg kolegu. Jegorič se još više neprijateljski ponio prema meni. Sjeo je na kamen i počeo u sebi mrmljati:

- U selo... U koje selo? Jedva da ima nekoga u šest kuća, i to je cijelo selo! Tz nikome ne treba to selo!

- Zar trebate često voziti goste do Anastazije? Zараđujete li dobro na prijevozu? - upitao sam Jegoriča želeći započeti razgovor i ublažiti njegovo neprijateljstvo. Ali je Jegorič razdraženo odgovorio:

A tko ih je zvao u goste? Guraju se kao suludi, iako nisu pozvani. Ništa ih ne može zaustaviti. Je li ih ona pozvala? Je li ih pozvala? Nije ih ona pozvala! Jednome je ispričala život. On je napisao knjigu. Dobro! Neka piše! Ali zašto bismo mi rekli gdje je to mjesto? Ta mi ih nismo otkrivali! A on koji ju je jednom sreo, pisao je i o njezinome životu, a i mjesto je otkrio. Čak su i seoske žene shvatile da ona neće imati mira ako se to mjesto otkrije.

- Dakle, Vi ste čitali knjigu o Anastaziji?

Ja ne čitam knjige. Moj kolega Šaška se zanosi čitanjem knjiga. Ali mi te nećemo moći odmah povesti do sela. Daleko je.

Vladimir Magre

Motorni čamac više nema tako snažan motor. Dovedt ćemo se do ribarske kolibe i tamo ćemo prenoćiti. Šaška će te ujutro odvesti dalje dok se ja budem bavio ribarenjem.

- Neka bude tako! - pristao sam pa sam pomislio: "Dobro je da Jegorič ne zna da sam upravo ja autor knjige o Anastaziji".

Jegoričev kolega Šaška je donio votku. Unijeli su ribarsku opremu u čamac, a Vasjatka. Jegoričev unuk, je zamalo prekinuo putovanje. Počeo je moliti Jegoriča novac za novi radio.

- Već sam ih šest proveo do antene i smislio sam kako namjestiti radio - pričao je Vasjatka - a imam i žicu za antenu. Kad antenu spojiš s radijom, možeš slušati mnogo različitih stanica.

NOVAC ZA GLUPOSTI

- Vidiš kako je moj unuk razborit! - pohvalio se Jegorič s toplinom u glasu. - Vasjatka je radoznao, umjetnički nastrojen. On je junak. Treba mu dati novac.

Aluzija je bila jasna pa sam počeo skupljati novac, a Vasjatka je nastavio, ohrabren pohvalom:

- Ja trebam čuti sve, sve o astronautima! O našim i o američkim astronautima. Sam ću postati astronaut kad odrastem.

- Što? Što si rekao? - iznenada se uznemirio Jegorič.

- Kad odrastem, postat ću astronaut.

- Pa Vasjatka, za takvu nečuvenu glupost nećeš od mene dobiti ništa!

Postati astronaut nije potpuna glupost. Astronaute svi vole. <)ni su junaci i njih pokazuju na televiziji. Oni stalno putuju oko Zemlje na velikim svemirskim brodovima. Razgovaraju neposredno iz Svemira s različitim znanstvenicima.

- Koji je smisao njihova posla? Oni samo lete, a u rijeci Ob ima ave manje ribe.

Astronauti govore svim ljudima o tome kakvo je vrijeme. Oni /naju ranije kakvo će sutra biti vrijeme na Zemlji - Vasjatka je nastavljao braniti znanost.

Čudnog mi čuda! Hajde dđi kod babe Marfe, zamoli babu Mulu i ona će ti reći sve o tome kakvo će biti sutra vrijeme, prekosutra ili sljedeće godine! I ona ti neće uzeti novac, a što je s tvojim astronautima? Tvoji se astronauti razbacuju Petkinim novcem. To je novac tvoga oca.

Vladimir Magre

- Država daje puno novaca astronautima.

- A gdje tvoja država nalazi novac? Majku ti tvoju, gdje država uzima novac? Od Petke, tvoga oca, država upravo i uzima novac. Lovio sam ribu koju je Petka potom prodavao u gradu. On je htio postati pametan poslovni čovjek, a država je od njega tražila: "Plati poreze! Kažu da mi imamo puno troškova!" I u Državnoj skupštini trguju, gore nego babe kraj izvora. Smislili su sve i svašta i puno toga izumili. Smatraju se pametnima. Imaju različite pogodnosti, iste nužnike i pametni su, no u rijeci je voda sve prljavija. Vasjatka ti nećeš dobiti novac dok te ne prođe tvoja glupost! A ja više neću nikuda putovati i neću zarađivati za gluposti.

Jegorič se zacijelo od pijanstva tako razbjesnio da je skoro odustao od putovanja. A onda se malo smirio te je naizust ispio votku koju je donio Šaška, zapalio cigaretu, nakon čega smo pošli u čamac. Vasjatki nije ni dao novac, i cijelim je putem sam sebi nešto mrmljao o gluposti.

Stari je motor na motornome čamcu bio veoma bučan. Teško smo razgovarali. Šutke smo stigli do stare lovačke kolibe sa svega jednim malim prozorom. Na noćnome nebu su se počele pojavljivati prve zvijezde. Jegorič, koji je ispio u motornome čamcu bocu votke što ju je našeo na obali, promrmljao je svojemu Šaški:

- Ja idem spavati, ja idem spavati! Vi se smjestite tu pokraj vatre ili na podu kolibe! Kad padne zora, odvedite ga do našega mjesta!

Jegorič se već sagnuo da može ući kroz malena vrata kolibe, no ponovno se okrenuo pa ponovio strogim tonom:

- Do našega mjesta! Jesi li shvatio. Šaška, jesi li shvatio?

- Shvatio sam - smireno je odgovorio Šaška.

Sjedili smo pokraj vatre i jeli ribu pečenu na ugljenu. Postavio sam Šaški pitanje o tome što je rekao Jegorič, što me je uznemirilo:

- Aleksandre, možeš li mi reći koje je to vaše mjesto za kojega ti je Jegorič rekao da me do njega odvedeš?

- Naše mjesto... Ono se nalazi na suprotnoj strani obale, gdje je smješteno selo od kojega se može poći dalje da bi se stiglo do Anastazijine čistine - smireno mi je odgovorio Aleksandar.

Prostranstvo ljubavi

- Tako dakle! Uzimate tako mnogo novca, i izgleda da ne prevozite tamo kamo treba!

- Da, mi tako činimo. To je sve što možemo učiniti za Anastaziju ne bismo li se iskupili pred njom za našu krivnju.

- Kakvu krivnju? Zašto si mi priznao? Kako ćeš odsad iskrcavati ljude na vašemu mjestu?

- Privezat ću brod tamo gdje mi budeš rekao! A što se novca tiče. vratit ću ti moj dio!

- A zbog čega ja imam takve pogodnosti?

- Prepoznao sam te. Odmah sam te prepoznao. Vladimire Megre! Čitao sam tvoju knjigu i vidio tvoju sliku na ovitku. Odvest ću te tamo gdje mi budeš rekao! Samo što to moram reći... Prihvati smireno sve što sam ti rekao! S razumijevanjem! Ti ne bi trebao ići u tajgu! Nećeš stići... Anastazija je otišla. Možda tamo, kamo - ne znamo. Više nećeš stići! Sam nećeš preživjeti! Ili će te lovci ustrijeliti. Lovci ne vole tuđince na svojoj zemlji. S tuđincima oni sređuju stvari na udaljenosti da se ne bi podvrgli nepotrebnoj opasnosti.

Izvana se činilo da Aleksandar govori smireno. Samo je trunak nemira izazvao štap kojim je on nešto miješao u vatri, a iskre vatrometa su uznemireno zasjale u noći.

- Što se tu dogodilo? Što? Ti si me prepoznao pa reci što se dogodilo? Zašto je otišla Anastazija?

- Želio bih i sam progovoriti - odgovorio je prigušenim glasom Aleksandar - želio bih reći nekome tko to može razumjeti. Ne znam otkuda bih počeo da bude shvatljivo, da bih i sam mogao shvatiti...

Reci jednostavno, tako kako i jest!

- Jednostavno? Točno, sve je sasvim jednostavno. Samo što sam nemiran zbog te jednostavnosti. Poslušaj smireno ako možeš, i ne prekidaj me!

- Neću te prekidati! Iznesi bit i ne razvlači!

Vladimir Megre

NEPOZVANI GOSTI

Aleksandar je počeo govoriti smireno, sibirskim narječjem, no osjećao se unutarnji nemir koji je obuzeo dušu mladoga, iako već prosijedog Sibirca.

- Kad sam čitao tvoju knjigu "Anastazija", bio sam na posljediplomskome studiju na Moskovskome sveučilištu. Zanimala me filozofija i psihologija. Studirao sam religije Istoka. I onda se pojavila Anastazija... Ne na kraju svijeta, nego u blizini moga doma. u Sibiru, gdje sam se i rodio. Osjetio sam veliku snagu, logiku i smisao u njezinim riječima. Osjetio sam nešto blisko i značajno. Zbog toga neobičnog osjećaja koji se u meni pojavio, izgubila su važnost sva strana učenja. Sve sam odbacio i pojurio kući. Činilo se kao da sam se otrgnuo iz tame i pojurio u svjetlost. Poželio sam vidjeti Anastaziju i porazgovarati s njom. Vratio sam se kući i počeo se voziti s Jegoričem motornim čamcem do mjesta na obali, koje si opisao u knjizi. Jegorič i ja smo ga pronašli. S vremena na vrijeme su se pojavljivali i drugi koji su željeli susresti Anastaziju. Raspitivali su se o tome mjestu. No mi nikoga nismo tuda vozili. Mještani su bili toliko prisebni da su trezvno promislili o situaciji i nisu izazivali hodočasnike. No jednom smo odvezli na to mjesto, zapravo ja sam, cijelu skupinu ljudi.

- Zašto si to učinio?

- Tada mi se činilo da činim dobro, da činim nešto za opću dobrobit. Bilo je šestoro ljudi. Među njima su bila dva krupna znanstvenika na visokome položaju. No možda su značajniji bili oni koji su bili iza njih i koji su ih tu poslali. Preostala su četvorica bili zaštitari. Ti su zaštitari bili naoružani pištoljima. Imali su također i

drugo oružje u svojem skladištu, kao i prijenosne radiostanice. Mene su pozvali kao vodiča. Pristao sam. No ne radi novca. Najprije sam s njima dugo razgovarao. Oni nisu skrivali da je cilj njihove ekspedicije susret s Anastazijom. Njihov rukovoditelj, Boris Mojsejevič, prosijed, privlačan čovjek, znao je da Anastazija može učiniti za znanost više od mnogih znanstvenih instituta.

Spremali su se odvesti Anastaziju iz tajge, stvoriti za nju uvjete življenja u zabranjenom području i osigurati joj zaštitu. Boris Mojsejevič je rekao:

- Ako mi to ne učinimo, to će učiniti netko drugi! Svašta se može dogoditi! Anastazija je neobična pojava i mi smo dužni brinuti o njoj i proučavati je.

Stanislav, pomoćnik Borisa Mojsejeviča, inteligentan mladi čovjek, zaljubio se u Anastaziju iako je bio daleko. Prihvatio sam njihove dokaze. Iznajmili su neveliki brod od zadrugara. Automobilom su dopremili na brod bačve s gorivom za zrakoplove.

Kad smo stigli do toga mjesta, oni su na povišenome mjestu na obali postavili šatore te su uz pomoć prijenosne radiostanice pozvali helikopter.

Helikopter je bio opremljen uređajima za snimanje iz zraka, videokamerom. a imao je također još neke neobične uređaje. Helikopter je svaki dan letio nisko nad tajgom i snimao svaki kvadrat zemlje.

Dva su znanstvenika svaki dan promatrala snimljeni materijal. Katkad su i sami letjeli helikopterom do mjesta odredišta. Oni su tražili Anastazijinu čistinu, na kojoj su se željeli iskrcati. Zamišljao sam s kakvom će se tutnjavom spustiti helikopter na Anastazijinu čistinu te kako će preplašiti sve što živi u blizini. Sjetio sam se malenoga Anastazijinog djeteta i pomislio sam kako bučan helikopter može i njega prestrašiti. Obratio sam se znanstvenicima s molbom da kad pronađu Anastaziju, helikopter više ne pristane na Anastazijinoj čistini. Predložio sam znanstvenicima da naprave kartu nakon što pronađu čistinu iz helikoptera te da se tamo upute pješice. No Stanislav je objasnio da će Boris Mojsejevič teško prijeći tako dugačak put kroz tajgu. Stanislav je također dijelio moj strah

Vladimir Megre

da ćemo uznemiriti stanovnike tajge, no uvjeravao me je da će Borisu Mojsejeviču uspjeti s vremenom umiriti i Anastaziju i mališana. Četvrtoga dana se upravo sve i dogodilo.

- Što se dogodilo?

- Kad je helikopter poletio da bi napravio redovan snimak, u vrijeme dok se svatko od nas bavio svojim poslom, jedan od zaštitara je vidio kako se prema našem logoru približava osamljena ženska prilika. O tome je obavijestio Borisa Mojsejeviča. Uskoro je čitav logor promatrao ženu što se približavala. Bila je odjevena u laganu bluzu, dugu suknju, a na glavi joj je rubac bio svezan tako da je prekrivao i čelo i vrat. Mi smo je promatrali u skupini. Ispred svih su bili Boris Mojsejevič i Stanislav. Žena nam se približila. Lice joj nije odavalo ni strah ni nemir. A oči... Njezine posebne oči promatrale su ljude dobronamjerno i umiljato. Od toga pogleda je postajalo toplije. Činilo se da ne promatra sve istodobno, nego svakoga zasebno. Sve nas je obuhvatilo nekakvo nejasno uzbuđenje. Svatko je, gotovo sve zaboravivši, uživao i grijao se toplinom tih posebnih očiju. No Anastaziji nitko nije ponudio čak niti da sjedne nakon puta.

Anastazija je prva progovorila. Govorila je smireno i veoma dobronamjerno:

- Dobar vam dan, ljudi!

A mi smo stajali i šutjeli. Boris Mojsejevič je prvi počeo razgovarati.

- Dobar dan! - odgovorio je za sve. - Molim Vas, predstavite nam se! Tko ste Vi?

- Zovem se Anastazija. Došla sam sa zamolbom. Molim vas, maknite vaš helikopter! On nije dobrodošao u ovim krajevima. Vi ste mene tražili i ja sam tu. Odgovorit ću na sva vaša pitanja, na koja mogu odgovoriti!

- Da, naravno, mi smo Vas tražili. Hvala što ste sami došli! Time smo izbjegli puno problema - odgovorio je Boris Mojsejevič. Niti on nije ponudio Anastaziji sjesti, iako su pokraj šatora bili stol i stolice za razvlačenje, niti ju je pozvao ustranu ne bi li s njom nasamo porazgovarao. On se zacijelo jednako tako uznemirio zbog

Prostranstvo ljubavi

njezine neobične pojave. Odmah je počeo govoriti o cilju našega dolaska:

- Da, veoma dobro... Vi ste upravo sami stigli do nas, a mi smo zapravo došli poslije Vas. Ne uznemirujte se, jer će helikopter sada otići!

Boris Mojsejević je naredio starijemu među zaštitarima da se uz pomoć prijenosne radiostanice poveže sa zapovjednikom helikoptera te da se ovaj vrati u logor. Naredba je odmah bila prihvaćena. A onda se okrenuo prema Anastaziji i progovorio smirenije i više samouvjereno:

- Anastazija, helikopter će se sada spustiti! Vi ćete u njega sjesti zajedno s našim suradnicima! Pokazat ćete im čistinu, gdje živite sa svojim sinom! Helikopter će se spustiti tamo gdje kažete pa ćete uzeti svoga sina. Mi ćemo Vas zajedno odvesti u zabranjenu zonu u Podmoskovlju. Tamo će sve biti uređeno onako kako kažete, jer tako treba biti. Tamo Vam nitko neće smetati. To se zabranjena zona nalazi pod stalnim nadzorom. Nakon što se tamo smjestite, nadzor će se pojačati. S Vama će znanstvenici povremeno razgovarati, kada to Vama bude odgovaralo. To će biti ljudi, koji su dobro pripremljeni. Bit će Vam zanimljivo razgovarati s njima. A njima će također biti zanimljiva Vaša tumačenja nekih prirodnih i društvenih pojava, kao i Vaša filozofija. Budete li željeli, imat ćete najvrednijeg pomoćnika. Taj čovjek, koji će stalno biti pokraj Vas, moći će Vas odmah shvatiti. Neovisno o tome što je još mlad, on je već znamenit i darovit znanstvenik. Osim toga, on je još i zaljubljen u Vas. A vi ste, čini mi se, vrijedni jedan drugoga, i mogli biste biti lijep i sretan par. On Vas zaslužuje ne samo zbog svoga obrazovanja, nego i zbog načina života. On je ovdje.

Boris Mojsejević se okrenuo prema Stanislavu i pokazao na njega rukom te ga dozvao:

- Dođi, Stanislave! Što ti je! Predstavi se!

Stanislav se približio i zaustavio se nasuprot Anastazije. Malo se zbunio te zatim progovorio:

- Boris Mojsejević je već od mene prosca napravio. Anastazija, Vama se to može činiti neočekivano, no ja sam Vas doista spreman

Vladimir Magre

zapositi. Spreman sam posvojiti Vašega sina i prihvatiti ga kao svoje dijete. Vama sam spreman pomoći i riješiti mnoge probleme. Molim Vas, prihvatite me kao prijatelja.

Stanislav se otmjeno naklonio pred Anastazijom, uzeo joj ruku i poljubio je. Izgledao je profinjeno i lijepo. Kad bi samo Anastazija obukla drugu odjeću... Oni bi doista mogli izgledati kao lijepi par. koji zaslužuje jedan drugoga.

Anastazija je odgovorila Stanislavu ljubazno i ozbiljno:

- Hvala Vam što se tako odnosite prema meni!... Hvala Vam za Vašu brigu za mene!... - A zatim je odgovorila: - Ako se VI zaista osjećate dosta jakim da biste mogli nekoga voljeti, učiniti život drugoga čovjeka sretnijim i ispunjenijim, razmislite ima li među ženama koje Vas okružuju žena koja je nezadovoljna životom i koja zbog nečega nije sretna! Obratite na nju pažnju, zavalite je i učinite sretnom!

- Ali ja želim Vas voljeti. Anastazija!

- Ja sam s drugim sretna. Ne trošite na mene svoju snagu! Ima žena kojima ste potrebni.

Boris Mojsejevič je odlučio pomoći Stanislavu:

- Anastazija, taj drugi s kojim ste se uspjeli sresti, nije li to Vladimir? No on sigurno nije najbolji primjerak našega društva.

- Moje osjećaje neće promijeniti Vaša razmišljanja, kojima procjenjujete. Ja nemam snage upravljati osjećajima.

- No ipak ste se susreli upravo s Vladimirom, s čovjekom kojemu je strana duhovnost, znanost, čak i običan način života? Tko on je samo običan poduzetnik. Zašto ste se baš u njega zaljubili?

- Tada mi je iznenada postalo jasno - nastavio je Aleksandar - da Boris Mojsejevič, Stanislav. kao i svi ostali u skupini koji su s nama došli, imaju jasno postavljen cilj - uhvatiti Anastaziju, oteti je svejedno na koji način i iskoristiti je samo zbog nekih svojih interesa usprkos njezinoj volji. Nije važno čija je to bila ideja, je li to bila njihova vlastita ideja, ili je to bila naredba nekoga iznad njih. jer oni će pokušati ostvariti ono što su zamislili. Neće ih zaustaviti čak ni najuvjerljiviji dokazi. Možda je to Anastazija znala. Nesumnjivo, ona je morala znati i osjećati njihove namjere. No neovisno o tome,

ona se i dalje odnosila prema muškarcima ispred sebe kao prema dobrim i bliskim ljudima. Ona je s nama govorila iskreno i otvoreno o najskrovitijim stvarima, i upravo zbog takvoga njezinoga odnosa i iskrenosti nije došlo do nasilja ili je ono bilo samo odgodeno. Ona se tako uvjerljivo suprotstavljala pokušajima Borisa Mojsejeviča i Stanislava da oslabe njezinu ljubav prema tebi te su naposljetku ta njihova nastojanja postala besmislenima.

Kaže se da žena koja voli vidi u onome koga voli samo dobro, neovisno o tome što on čini i čime se zapravo bavi. No Anastazija nam je pružila neuobičajene dokaze. Kad je prošlo prvo uzbuđenje nakon što se ona pojavila, uključio sam uređaj za snimanje.

Kasnije sam se često prisjećao Anastazijinih riječi i razmišljao o tome što je govorila. Prisjećao sam se svega. Zbog svega toga sam postajao svjesniji.

- Što je to utjecalo na vašu spoznaju? Želio bih znati što Anastazija misli o meni.

Aleksandar je nastavio:

- Nakon pitanja Borisa Mojsejeviča: "Zašto ste se baš u njega zaljubili?" - Anastazija je započela jednostavnim riječima:

- Nema smisla postavljati mi takvo pitanje. Nitko od onih koji vole ne može objasniti zašto voli upravo onoga koga voli. Za svaku ženu koja voli samo onaj što ga je odabrala je najbolji i najvažniji na svijetu. Tako je i za mene moj voljeni najbolji.

- No ipak. Anastazija. Vi ne možete shvatiti koliko je apsurdan Vaš izbor. Makar se i slučajno desilo, ipak je apsurdno. Vaša snaga. Vaše sposobnosti i analitičnost Vašega uma trebali bi oslabiti Vašu početnu želju te bi Vam trebalo postati jasno koliko je taj čovjek nesposoban u odnosu prema drugima. Razmislite o tome!

- Razmišljanja upravo i govore o suprotnom. U danom slučaju nema smisla na njih trošiti vrijeme. Ona samo pridaju veću nejasnoću onome što se dogodilo. Sve treba uzeti onako kako jest.

- Zar treba prihvatiti apsurdnu i proturječnu misao?

- To se sve tako čini samo na prvi pogled. Vi ste prešli dugačak put iz Moskve. Teško Vam je bilo doći do toga mjesta na obali. Postavili ste mi pitanje o mojoj ljubavi. No niste niti pomislili daje

Vladimir Magre

proturječno upravo to što najljepše prikazuje moju ljubav, a to je ono što se dogodilo u Moskvi. Te bi bilo bolje da o tome razmislite. Niste trebali dolaziti tako daleko.

- Što se to dogodilo u Moskvi?

- Izvana izgleda jednostavno. Ali samo izvana. Vladimir je kao što kažete, jednostavan čovjek, koji se ničim ne ističe, čovjek koji je poročan. Sve je napustio i odmah poslije susreta sa mnom je otišao iz Sibira u Moskvu. Došao je da bi ispunio obećanje koje mi je dao - a to je organizacija udruge poduzetnika čistih namjera. On više nije imao novca, ali je nastavljao raditi.

U ulici Tokmakova 14, u Moskvi, nalazi se dvokatnica. Tamo su ranije radili ljudi, koji su bili na čelu prvoga udruženja poduzetnika. Direktori su zatim otišli i udruženje se počelo gasiti.

Nakon što je Vladimir ušao u tu zgradu, oživjeli su njezini veliki i mali uredi. On je tamo napisao mnogo pisama, obraćao se poduzetnicima. Radio je u svome uredu od ranoga jutra pa sve dokasna. i tamo je ostajao spavati. Počeli su mu dolaziti ljudi koji su mu pomagali, jer su mu vjerovali i znali da je dobro to što radi. Ja sam ga za to zamolila kad smo bili na mojoj čistini u tajgi. Pričala sam Vladimiru kako je to važno.

Napravila sam plan djelovanja i izložila sam mu ga. Cilj bi se mogao dostići kad bi se plan dosljedno izvršavao onako kako sam ga zamislila u svojoj mašti. No najprije je trebalo napisati knjigu i pomoću nje mnogo toga razjasniti, razglasiti važne obavijesti. Knjiga je trebala pronaći i ujediniti poduzetnike čistih namjera i osigurati sredstva za ostvarenje toga plana.

No Vladimir je sve radio onako kao što je mislio da treba raditi. Mene gotovo nije niti spominjao. Shvatio je važnost onoga što je bilo zamišljeno i zbog toga je živio. Išao je svojim putem i nije poštivao redoslijed.

Na taj način nije bilo moguće dostići cilj. No on to nije znao, nego je nastavljao uporno raditi. Bio je domišljat. Počeli su mu pomagati i drugi ljudi, koji su povjerovali u ideju. Postupno su počeli izaći iz tamošnjih novoga udruženja poduzetnika. To je bilo

nevjerojatno, no on je uspio u nečemu. Poduzetnici su se sastajali. To su bili poduzetnici čistih namjera. Postoji popis njihovih adresa u što se možete uvjeriti.

- Čitali smo taj popis. Bio je objavljen u prvome izdanju knjige. Ali ću Vas razočarati, Anastazija! Razočarat ću Vas! Na popisu su se nalazila i takva poduzeća, kao što je naprimjer. tvornica "Kristal", moskovska tvornica koja je proizvodila alkoholna pića. To što je ona proizvodila je daleko od pojma duhovnosti.

- Sve na svijetu je relativno. Tako i moskovska tvornica "Kristal" možda i nije najgora u odnosu na druge. Osim toga, riječ je o našim namjerama koje mogu sve promijeniti. Ono što vidimo ostvareno danas, to je rezultat namjere koju smo imali jučer.

- Mogu prihvatiti tu tvrdnju. Ipak. Vaš Vladimir nije uspio organizirati udruženje poduzetnika Čistih namjera. Anastazija, uvjeravam Vas da ste polagali nadu u pogrešnoga čovjeka!

- Narušivši unaprijed određen redoslijed događanja, Vladimir nije mogao doći do cilja. Nije imao niti najmanjih mogućnosti, niti sredstava da bi mogao razglasiti obavijest o osnivanju udruge niti izvan područja Moskve. Stvorile su se nepovoljne okolnosti i on je ostao bez ureda u kojima je mogao nastaviti svoj posao; ostao je bez sredstava veze i bez prenoćišta. Otišao je iz zgrade u ulici Tokmakova. Otišao je zajedno s nevelikom skupinom ljudi koji su mu pomagali. Ostao je bez sredstava za život. Nije bio u mogućnosti platiti svoje pomoćnike za njihov rad. nije imao sigurno mjesto življenja, čak niti zimsku odjeću. Napustio je obitelj i bio napušten od obitelji. Je li Vam poznato o čemu je govorio s nevelikom skupinom Moskovljana, koji su u studen krenuli ulicom prema metrou? On je govorio o tome kako sve početi ispočetka. Čak i u takvome stanju je stvarao plan želeći nešto učiniti. On je poduzetnik! A Moskovljani su ga pratili, slušali ga i vjerovali mu. Voljeli su ga.

- Zbog čega? - smijem li Vas upitati?

- A Vi pitajte njih, pitajte Moskovljane zbog čega i što su u njemu našli! Otidite u zgradu u ulici Tokmakova i pitajte zaštitare u zgradi zašto su oni smjenjivali jedan drugoga i donosili hranu u